

Szám.

ladata,
em az,
kis ol-
chulpe

ann Jo-
Károly
ck

seum-épület.
rsulat.

KIS LAP

AZ UTOLSÓ IBOLYA. (Lásd a 319. lapon.)

20. szám. — 1878. Ára negyedévre 1 frt. 40 kr. XV. kötet.

AZ ÖRVÉNY SZÉLÉN.

— Elbeszélés. —

(VI. folytatás.)

ZSIGA és Andor minden szó nélkül, szintén tovább akartak menni; de az öreg eléjük állt és őszinte szívességgel mondá:

— Ne siessenek, fiatal barátim.. én épen azért jöttem erre, mert láttam meszsziról, hogy jönnek és mondani akartam valamit. Már tudniillik azt akarom mondani, hogy hát... izé... a minap talán kissé megfélekedtem magamról... kissé tulságra vitt a harag. No de lássák, én nem vagyok gazdag ember, nagyon megboszantott bárányaim elpusztítása és mikor egyszer neki dühödöm, akkor nem tudom, mit teszek... rendesen megbánom utólag. Most hát csak azt mondom, hogy sajnálom, amit a multkor tettem és arra kérem, ne haragudjanak. No, ugy-e szent a békesség? Lássák, ilyen öreg ember mint én, egyebet már nem tehet, mint hogy bocsánatot kér. Ezentul jó barátok leszünk, — kezét reá.

Az öreg bérlő kinyújtotta kezét, de Zsiga és Andor épen nem siettek azt elfogadni, mindketten daczosan fordultak el s kevés kedvet mutattak a kibékülésre.

— No, ne tartsunk haragot, szólt ismét az öreg bérlő. Meghihetik, hogy én magam is sajnálom a történeteket; most már legokosabb, ha jó barátsággal felejtetni iparkodunk a kellemetlen emléket.

Még ezen őszinte szavaknak sem igen lett volna hatásuk, ha Béla közbe nem szól:

— Ugyan, Andor, már hogy lehetsz olyan haragtartó. Látod, mily őszintén nyújtja kezét Buzás gazda.

— De én nem akarok vele jó barátságba lépni, én gyűlölöm.

— Már miféle bolond beszéd ez, Andor. Hát erre tanított jó mamánk? Gyűlölni azt, aki bocsánatot kér tőled és kezét nyújtja!

Andor, jószívü fiu létére őszintén szégyenkezett e szavak hallatára s legyőzve haragját, kezét fogott az öreg bérlővel.

— Jól van no, hát felejtjük el az egészet.

Buzás gazda aztán Zsigának nyújtotta kezét és Zsiga, Béla nagy csodálkozására, minden vonakodás nélkül kezét szoritott vele.

— Így ni! szólt az öreg bérlő jókedvűen. Most már szinte könnyebben érzem magamat, mert igazán nyomta a lelkemet, hogy a minap olyan féktelen dühös voltam. Már most, kedves fiatal barátim, igyekezni fogok, hogy jóvá tegyem, amit haragomban elrontottam. A helyett a csuf szelindek kutya helyett majd küldök ám én olyan szép ujfundi kuttyát, hogy örömük lesz benne, meglássák. És most Isten áldja meg!

Az öreg távozott, a fiuk pedig tovább sétáltak a mezőn s nem is beszéltek többé e találkozásról. A szelid Béla őszintén örült, hogy ily módon helyreállt a béke testvérei és az öreg bérlő között; Andor is, ki ép oly jószívü, mint heves volt, szeretete, hogy ismét jó barátságban élhet az öreg szomszédal; csak Zsigáról nem lehetett volna megmondani, mit gondol és érez, mert egészen úgy vette a dolgot, mintha épen semmi sem történt volna.

De nem kellett Andornak sokáig várni, hogy megtudja, mit gondol Zsiga.

Még ugyan-e napon este, amint Andor egyedül volt szobájában és könyveit rendezgette, belépett Zsiga és halkán mondá:

— Pszt! Magad vagy, Andor?

— Magam hát . . . láthatod. Talán valami titkod van?

— Mondani akarok valamit . . .

— No's halljuk.

Zsiga az ablakhoz vonta Andort és így szólt:

— Nézd, itt könnyen le lehet ereszkedni a kertbe s a kerítésen át ki a szabadba.

— Persze hogy lehet. De az ajtón kimenni kényelmesebb.

— Várj csak! Innen az ablakból ellátni egészen a vén bérlő majorjáig, ugy-e?

— Oh igen. Hiszen alig van tiz percznyire.

— No lásd . . . tehát este oda lehet menni és vissza is jönni a mezőkön keresztül, anélkül, hogy valaki észrevenné.

— Igaz, de hát miért beszéled mindezt?

— Oh . . . csak úgy mondom, mert . . . Tudod-e, Andor, hogy megfogadtad, hogy száz-szorosan visszafizeted annak a vén semmirevalónak, amit rajtunk elkövetett. . . Megfogadtuk, hogy boszut állunk!

— Igaz . . . de hát . . .

— No's, én kigondoltam valamit, szólt Zsiga s szemei oly vadul forogtak, hogy Andor szinte megijedt s akadozva felelé:

— Tudod, Zsiga . . . már elmúlt a dolog . . . legjobb, ha elfelejtjük az egész bolondságot.

— Bolondság? De'jszen, az nem volt bolondság . . . agyonütni az én drága kutyámat, megkorbácsolni engemet . . . köszönöm az ilyen bolondságot. Neked talán nagyon mulatságos volt?

— Azt épen nem mondhatnám, szólt Andor kissé zavartan.

— No hát! Megigértük neki, hogy majd visszafizetjük a kölcsönt s most itt az ideje, rajtunk a sor.

— Igen, de lásd, mikor már kezdet fogtunk vele és kibékültünk.

— Oh, az csak olyan komédia volt.

— Dehogy! Ő komolyan vette . . . és én is.

— Igen? Jó hogy tudom. Én azt hittem, hogy akkor is komolyan beszéltél, mikor azt mondtad, hogy visszafizeted a csufszágot, melyet rajtunk elkövetett. De most már látom, hogy te is csak olyan szájhős vagy, megijedsz a magad szavától is.

— Én nem vagyok szájhős, pattant föl Andor elvörösödve, s ha akkor azt mondtam, komolyan is mondtam és meg is tettem volna, ha valami módját találok. De mikor már barátságosan kezdet szorítottunk és azt mondtuk, hogy nem tartunk haragot egymás ellen, mikor öreg ember létére bocsánatot kért, akkor én többé nem állhatok rajta boszút. Ezt csak beláthatod!

— Oh igen, most már belátom, hogy nagyon vitéz vagy addig, míg csak beszélni kell, de ha tetterre kerül a dolog, akkor szépen meghunyászkodol. No's, tégy amint tetszik; majd én magam elvégzem.

— Mit akarsz tenni? kérdé Andor nyugtalanul.

— Megmondjam, ugy e, hogy mindjárt szaladhass Bélához vagy apához árulkodni, mint ilyen jámbor jó fiúcskák szoktak! Nem bizony, csak te viseld szépen a hátadon a verést, amelyet kaptál; én majd visszafizetem a magamét.

(Folytatása következik.)

TÜZHÁNYÓ HEGYEK.

— *A Vezuv krátere. — A Hekla kitörése a tenger-ről nézve. —*

(Képekkel a 312—313. és 320. lapokon.)

ATÜZKÁDÓ hegyekről, ez érdekes természeti jelenségekről már több ízben beszéltem nektek s kétségkívül tudjátok, hogy Európában három nevezetes tüzhányó van, mely még mindig szórja a forró hamut, izzó lávát és nem ritkán rettegésben tartja a környék lakosságát. E három tüzhányó hegy közül az Etna, mely Szicília szigetén emelkedik, egy idő óta szépen csöndesen viseli magát, de a másik kettő épen most javában háborog. Az egyik a Vezuv, Olaszországban, a szép Nápoly városa közelében, a másik a Hekla, messze az északi tengerben, Izland szigetén.

A Vezuv legközelebb esik és mert oly országban fekszik, ahol mivel nép lakik s vannak vasutak, gőzhajók, természetesen legtöbbször is látogatják. De a Vezuv még azért is leginkább csalogatja a látogatókat, mert habár fáradságosan, de mégis le lehet menni egészen a torkába, a kráterbe, a honnan a tüzet és izzó folyó lávát okádja. Ezt a krátert azonban nem úgy kell képzelnetek, mintha a hegy tetejétől mindjárt lenyulna egészen a föld belsejéig. Mint a képen láthatjátok, a kráter egy óriási katlan, mely tele van kihűlt lávával és hamuval, itt ott kisebb dombok emelkednek ki belőle s ezekből szökken föl a láng, a tüzes láva, mely aztán a katlanban szétfolyik s valamely nyíláson

kitódul a hegy oldalára. Mikor a kitörés nagyon erős, akkor nem lehet a kráterbe lebocsátkozni, mert a hamu, a tüzes kő minc enfelé sűrűn hull alá, azonfölül pedig halálos kénegőz tölti meg a katlant; de mikor csak gyöngén ontja a tüzet, akkor bátran mehetni egészen közelre.

A másik tüzhányóról, a Hekláról csak hajósok hoznak hírt, kik nyáron, mikor az északi tenger nem volt befagyva, ott jártak Izland szigetén. A tengerről rendkívül érdekes látványt nyújt a Hekla kitörése. Maga a Hekla a sziget belsejében van és alacsonyabb, mint a többi hegyek; a tengerről tehát úgy látszik, mintha valami óriási kéményből rettenetes tűz- és füstoszlop emelkednék föl, mely aztán roppant hosszúságban végig nyulik a sziget fölött.

TALÁLÓS MESE.

— Hol lincs a tengerben víz?

Kis Értesítő.

A sebesült magyar vitézek javára a „Kis Lap“ olvasói közül újból adakoztak:

Pénzt: Spitz Adolf 1 frt., „Két valaki“ 2 frt.

A nemes szivből eredt adományokat rendeltetésök helyére juttatom s a szenevedők nevében köszönetet mondok a derék kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

M A D Á R - P A S Z I T A.

— Mese 5 képpel. —

»TEKINTETES és nemzeti
Tudós, vitézlő és nemes,
Hires, neves, nevezetes
Alsó- s felső- kelepfalvi,
Nem különben nádpataki,

Sástavi és mocsarassi
Fássi, füssi, fogarassi
Doktor Gólyási Gáspárnak,
Neki, senkinek se másnak
Adassék át rögtön s külön
E levelem Kákatövön. »

Ilyen nyujtott, hosszadalma,
Ámbár szép, de bonyadalmas
És egy kicsikét unalmas
Ékes magyar czimezettel,
Tartozó nagy tisztelettel
Hívták meg a tudós doktort,
Tőzekvára,
Paszitára,
Hogy ott ossza majd meg a tort
A madár-atyafisággal:
Kazuárral, pelikánnal,
Strucezal, daruval, kányával,
Flamingóval, gémmel,
S egyéb rokon néppel.
Mert Tőzekvárt nagy az öröm!
Oda a mult csütörtökön
Gólya Mihályné a bába
Daruéknak egy gyönyörű
Kurta szárnyu, hosszú csóru
Darufit hozott szájába.
S doktor Gólyát
Mint rokonját,
Amint illik, meg is hitták.
Elolvasva a levelet
Azt üzené válasz helyett,

Hogy, amennyire csak lehet
És az idejébül telhet:
Igyekszik, hogy az ünnepen
Ottan legyen
S pontosan megjelenhessen.
A hordárnak
A levél- postás gólyának
Egy jó borraalót adott
Amiért ez köszönettel
Megemelé a kalapot.
Ennyit már régen nem kapott!
A póstáson meg is látszott
Hogy az orra
Csak a borra
S nem is békanyálra vágyott.

Doktor Gólya frakkot váltott
S nézegetve a tükörbe,
Mégforgatván hosszú, görbe —
Uri nyakát: gyönyörködve
Mint valami herczeg állt ott.
S aztán beült batárjába...
Vagy hát mit beszélek:
Egyet kettőt lépett
És felkapott a szárnyára
Gyorsan szállva
Nádas-széli Tőzekvára:
Ottan elejébe
A kom'asszony kanalas-gém
Tisztelegve lépe:
»Isten hozott uramöcsém!
Örülök, hogy van szerencsém,

Szép, hogy jöttél végre
A nagy vendégségre.

Ime, itt van a sok rokon,
Egyenkint bemutatom:
Kis halasi Pelikán,
Gazdag, neki telik ám.
S ki mellette
Bemutató tiszteletre
Alig vár:
Az a jeles Kazuár,
Mögötte fél-lábon ingó,
Hosszu nyakát ringó, bingó:
A sógorunk, a Flamingó
S a kiről már sokat tudsz
Mert felöle
A hir szépeket beszéle:
Az a diszes tollu Strucz.
S a ki nem régiben volt csak
Ott fent Bécsben
Küldöttségben:
Atyánkfia az, a Kócsag.
Meg a többi valamennyi
Kimondhatlan örül nagyon
Hogy kedves alkalmá nagyon
Veled most megismerkedni.«

Doktor Gáspár nagyra vette
Hogy ily nagy a becsülete.
És kom'asszonyát követve,
Ki őt beljebb is vezette
A függönyös ágy széléhez
Szeretett Daru nénjéhez,

Hogy a kicsi rokonocskát,
A két napos csöpp darvacskát
Bemutassa s beajálja
A kegyes gráciájába.
Ami nem is volt hijába,
Mert alája,
A kis bölcsőnek aljába,
Hogy meglássák
Bennne a nagy gavallért
— Soha mássát! —
Tiszta szín arany tallért
Húszat
Csúsztat
A darvacska feje alá sebtiben
És azután bókoltatva ki megyen,

»Csiling, csalang« —

Szól a harang!
Már az ebéd fel van hordva
Betálalva
Ottan vár a
Békaleves. — Sült és torta,
Jó saláta, friss uborka,
Fehér és vörös borocska,
Minden van ott bőven, szépen,
Tessék hozzá fogni, kérem!
Hozzáfognak.
És ugyancsak
Benyakalnak.
Ép úgy tesznek
Isznak esznek
Mint az urak: tálból szednek
Aztán a tányérből vesznek;

Csak is doktor Gáspár úr
Tálban, tányérban nem túr,
Hanem csak úgy üvegből
(Ugy is mondják: könyv nekül)
A magáét kikapkodja
S egész addig
Mig jóllakik
Abban az ivást nem hagyja,

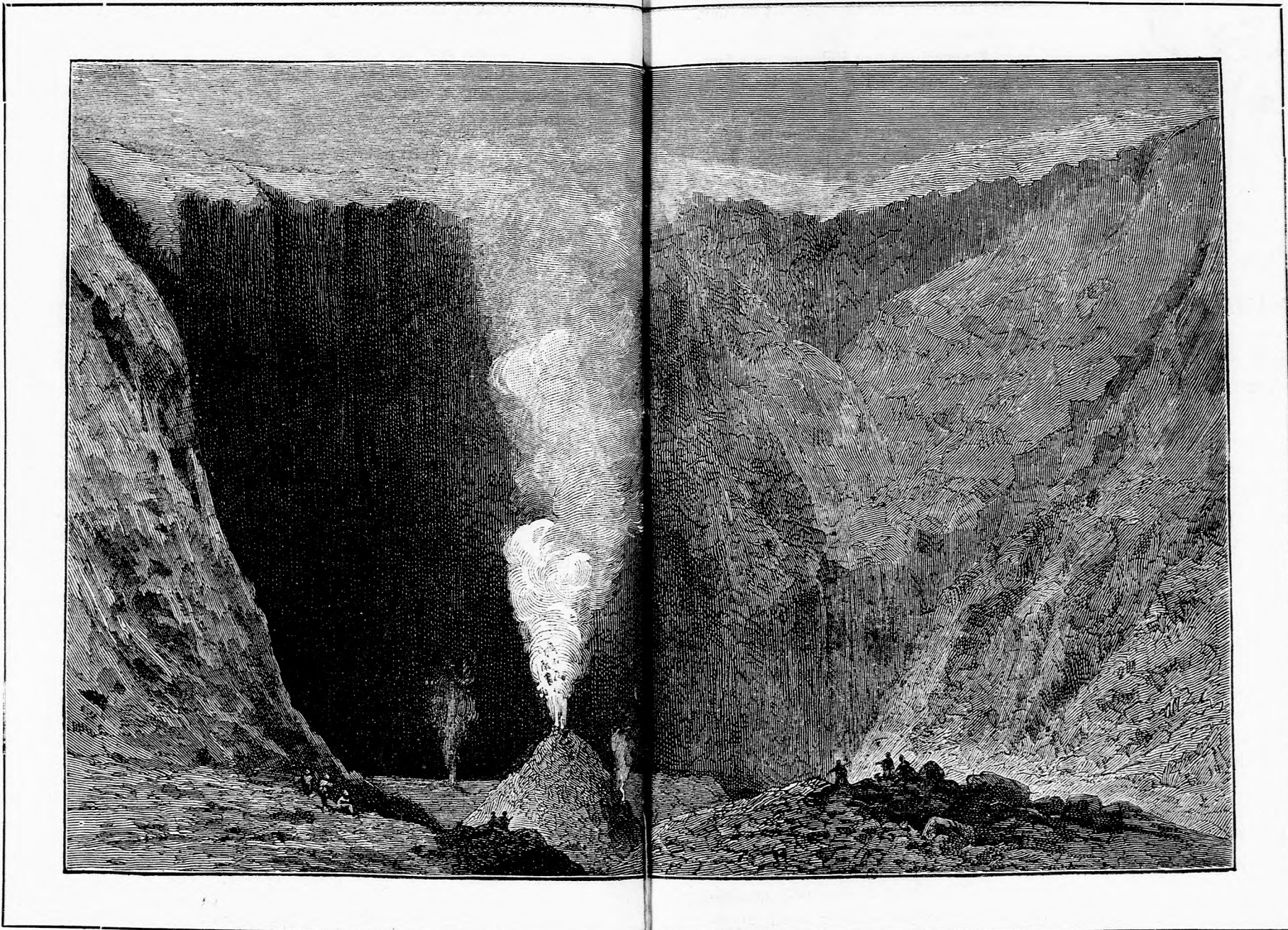
Sem a kortyát
Sem falatját
. . . Egyszerre csak ; no no ! mi a ?
Uram fia !
Gyorsan, gyorsan, segítetek !
Hires doktor Gyólya Gáspár
Mégfullad már
Feje a kancsóba rekedt !

Idehúzzák, odahúzzák,
Bizony Bizony még megnyúzzák
Egyik tüled, másik hozzád.
»Jaj! Mentsétek meg a gólyát.«
Szegény Gáspár majd kimula,
Kanas gem elájula . . .
Amikor csak
Hirtelen a kicsi kócsag
Magát elsikkantja
És ezeket mondja :
»Éljen é vagy legyen halott —
Ez a kérdés, válasszatok !

A legrágább korsónál is
Többet ér egy gólya-élet !
Zúzzuk szét a korsót máris ! . . .
Bumm ! Zsupsz ! .. Ime, mozog éled !«
És azóta
Doctor Gólya
Ha megy valami czéczóba :
Magát vigyázattal ójja
Hogy az óira
Valahogy ott ne rekedjen
Egy kancsóba' vagy korsóba.

A VEZUV KRÁTERE (Lásd a 308. lapon.)

A MAMA MESÉI.

A »Kis Lap« olvasói számára francziából fordította Mihály bácsi.

I. A rest leányka.

BELCOURT ur gazdag birtokos volt, de nagy szomorúság érte: kedves neje meghalt; maradt azonban egy leánykája, Eugénia, ki most atyjának egyedüli örömét képezte. Érette leküzdvén fájdalmát, igyekezett a gyermeket azokban az erényekben nevelni, melyekkel a korán elhunyt anya ékeskedett.

Hogy szándékát végrehajthassa és magát egészen gyermeke nevelésének szentelhesse, egyik falusi birtokára vonult, hová, minthogy vagyonságánál fogva minden áldozatot meghozhatott, nevelőket vitt ki magával, kiknek kitünő tehetsége céljának kivitelére teljes biztsitétkot nyújtott.

Az akkor tíz éves Eugénia még teljesen tudatlan gyermek volt. Gyenge testalkata azon óhajtásnak, hogy tanítsák, hatalmas akadályul látszott szolgálni, mert a gyermek megszokva azt, hogy legkisebb jajsavára megszüntették a fá-

rasztó tanulást, mindig jajgatott és nem tanult soha semmit.

A nevelők, kikre Belcourt ur leánya nevelését bizta, teljes odaadással volt iránta; de a leánykának ügyessége, hízegő hangja, melyet mindannyiszor felhasználált valahányszor csak valamit elérni akart, hasztalanná tette a nevelők tervezett szigoruságát, s ezek végre arról győződtek meg, hogy a leánykát munkára kényszeríteni annyit tenne, mint halálát siettetni.

Belcourt ur, látván, hogy az általa csalhatatlannak hitt eszközök ohajtott eredményre nem vezetnek, elhatározta, hogy elküldi a nevelőket és majd maga keres módot a leány restségének legyőzésére. Mindjárt meg is kezdte terve végrehajtását.

Midőn Eugénia sétálni akart, atyja mindig valami sürgős foglalkozást színelte, mely miatt leányát nem kísérhette, s ha atyja helyett a szobaleányhoz vagy más cselédhez fordult: soha egyiknek sem volt ideje a kisasszonyt kísérni; azzal állottak elő: »hogy az ur ezt vagy amazt a dolgot parancsolta megtenni, minthogy pedig a várakozást nem szereti, a rendelt órára a munkát teljesíteni kell.« Eugénia nem tudván mit tenni, egy kis ideig a bábjával játszott, majd a képes könyvben gyönyörködött, aztán körüljárta a kertet s visszatért, hogy meglesse, vajjon nem foglalkozhatnának-e már vele is? De Belcourt ur rendeletei szigoruak voltak, és mindenki elment Eugénia mellett a nélkül, hogy szegénynek unatkozására ügyelt volna. Ekkor ismét atyjához fordult s kérte, olvasson fel valami

szép történetet; ígérte, hogy figyelmes lesz; de Belcourt ur hidegen azt válaszolta kérelmére, hogy sürgős dolga van, és hogy senki nem áldozhatja fel drága idejét egy kis leány mulattatására. A szomorú Eugénia félrevonult egy szegletbe és fájdalmas gondolatokba merült az élet különbözősége fölött, melyet falura érkezése óta folytat.

Vége az unalom és tétlenség igazán beteggé tették; de mert a baj nem volt valami veszedelmes, a vele kezdett bánásmódban semmi változás sem történt. Mindenki sietett a betegnek nyújtani azt, a mire szüksége volt, de mulatságul senki nem társalkodott vele s mindenki vissza vonult a nélkül, hogy egy vigasztaló szót intézett volna hozzá.

Ez időben Belcourt ur kastélyába egyik nagynénje jött leánykájával együtt látogatóba. A fiatal Virginia unokahugának épen ellentéte volt. Daczára a szórakoztató életnek, melyet otthon folytatott, a tanulás vágya, a munkakedv, s a házi dolgok iránti előszeretet annyira gyökeret vert benne, hogy mindenki megvolt lepetve ismeretei és ügyes bánásmódja által. Midőn Eugénia szobájába belépett, félig felöltözve ágyon talála; hozzá futott, s megölelvén, mondá neki.

— Roszul vagy Eugeniám?

— Oh, beteg vagyok, és még betegbb leszek, ha tovább is egészen magamra hagynak. Atyámat csak ebéd idején látom, a cselédek mind el vannak foglalva, mikor mulattatásomra hívom őket; meghalok unalmamban.

— De hát miért nem töltöd idődet olvasással és tanulással?

— Ez nem mulatság.

— Azt hiszed? Lásd én biztosítlak, hogy soha nem unatkozom, ha egyedül is vagyok; én könyveimet, zenémet, rajzaimat elébe teszem sok másféle mulatságnak.

— Meglehet, de én magamat még eddig sem a tanulásra, sem az írásra nem tudtam elszánni; — az olvasás maga oly beteggé tett, hogy apácska elhatározta, hogy többé nem kinez vele.

— Ez esetben, barátom, meg kell szoknod az unalmat, mert lehetetlen azt kívánnod, hogy környezeted mindig csak a te szórakozásodra gondoljon. A ki magának foglalkozást nem tud teremteni, terhére válik ugy másoknak, mint saját magának.

— De gondold meg, mennyi fáradságnak van kitéve az ember, míg odáig jut, hogy élvezhesse tanulmányai eredményét!

— Oh dehogy, kedvesem! Lásd, én nálad csak két évvel vagyok idősebb és az a csekély ismeret, melyet eddig szereztem, elegendő, hogy megóvjon az unalomtól, és attól, hogy másoknak terhére váljak.

— Jól van, kedves Virginiám, megkísértem, de az alatt a föltétel alatt, hogy te légy az én első tanítóm.

— Oh, a legnagyobb örömmel! S így elkezdjük, a mikor akarod.

Valóban, e pillanattól Eugénia végkép lemondott a tunyaságról. A kezdet, előbbi szokásainál fogva kissé nehéz volt ugyan, de unokatestvére példája és tanácsa támogatták jó szándéka kivitelében. Belcourt ur e változás által elra-

gadtatva, nemsokára visszahívta a nevelőket s kevésidő múlva szeretett leánykáját a kedves Virginia nyomában látta haladni. És ha néna régi hibái mutatkoztak is, csak muló befolyással voltak reá, míg végre eltűntek örökre.

*

II. A szeszélyes kisasszony.

A kis Rózsika szülei gyengéd intései daczára, egy gonosz hiba által annyira engedte magát elragadtatni, hogy ez nagy részben elhomályosította más jó tulajdonságait. Szeszélyes volt, annyira, hogy nemcsak a házi cselédek, hanem kis barátnői, sőt maguk szülői is ki voltak téve makrancoskodásainak. Egyik nap rendkívül szerette játszótársait, másnap nem tűrte, hogy játékában részt vegyenek. Az egyik pillanatban szelid, kedves, és előzékeny volt, de csakhamar duzzogó, veszekedő és gonosz lett. Abban a pillanatban, midőn valamely óhajta teljesült, már eldobta, amit kapott s ami után elébb kívánczozott, s mindaz, amit javulására felhasználtak, csak növelte ellenkezési hajlamát. És amint nagyobbra növekedett, szeszélyei véle együtt öregbedtek.

A mama végre leánya mellé egy eszes és okos nevelőnt hozatott, kinek szigorúsága Rózsika jellemén valami kéveset javított is. A mama azonban a nevelőnővel értekezett tovább is, hogy valamely sikeres módot találjon, melyvel a leánykát megrögzött hibájából kigyógyítaná s midőn azt hitték hogy e módot megtalálták, a mama Rózsikát szobájába híván, ezt mondá neki:

— Atyád és én holnap néhány hétre elutazunk. Minthogy te már elég nagy

vagy arra, hogy rendelkezessél a pénzről, melyet ruházatodra és más szükségleteidre a nevelőnőnek átadtam: felhatalmaztam, hogy a pénzt rendelkezésedre bizza; tehetsz tehát vele a mit akarsz; de figyelmeztetek, hogy csak szükséges tárgyakra költsd, mert azon összegzen túl, melyet részedre kiadni határoztam, nem adok többet semmit. Gondolj erre, igyekezzél, hogy a pénzt hasznos dolgokra fordítsd, és szeszélyeidet mérsékelj. Nénéd Adél, ámbár két évvel idősebb, semmivel sem kap többet. — Gondold meg, hogy amit mondok, azt meg is tartom.

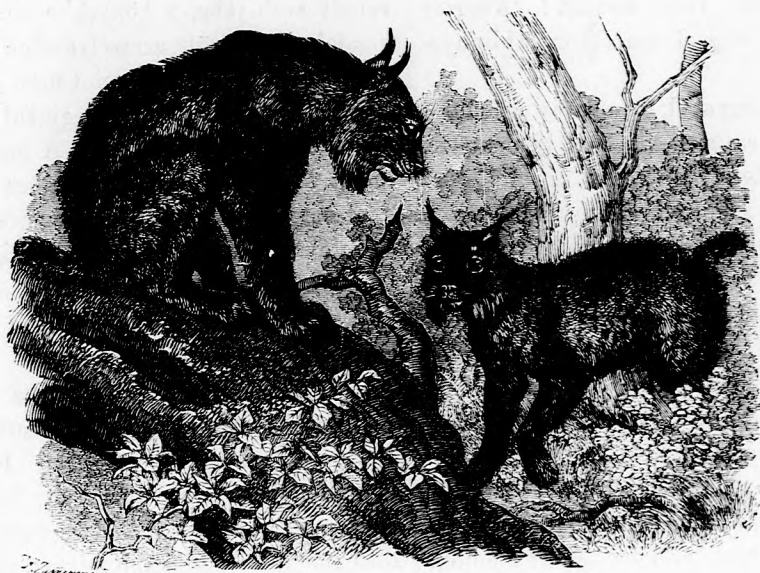
Rózsika egészen boldog volt a gondolatra, hogy tulajdon pénzzel bir, s azt tetszése szerint költheti el. Néhány napig a szeszélyességnek semmi nyoma sem tűnt fel rajta, úgy hogy midőn szülei csakugyan elutaztak, azt hitték, hogy leányukat teljesen megjavultnak fogják majd találni. A mély gyökeret vert hibának helyrehozására azonban a jó tanács magában nem elegendő. Rózsika csakhamar visszaesett előbbi szeszélyeibe és fonákágaiba, s pénzét rövid idő alatt mindenféle haszontalanságokra költötte.

Végre a mama több hét multával visszatért, és visszajövetelét megünnepeendő, leányainak megígérte, hogy fényes mulatságot rendez, melyre a városból is sok ismerőst fog meghívni. Rózsika, bármennyire könnyelmű volt is, édes anyja érkezése felett élénk örömet érzett; az ígért multság pedig még fokozta örömét. De minél inkább közeledett a multság napja, annál inkább fogyott öröme és feltűnően kedvetlenné és szótlaná lett.

A mama, ki az ő feltűnő szomorúságának indokait jól tudta, egy reggel magához hívatta és kérdezteté tőle, hogy báli készülődéseivel készen van-e? Rózsika e szavakra elpirult; bevallotta, hogy pénzének nagy részét elköltötte, s báli ruhára nem maradt.

— Te tudod, leányom, szólott erre a mama, hogy én nem vagyok tulságosan

szigoru. — Ha meggyőződöm, hogy a rád bizott pénzt hasznos dolgokra fordítottad, kivált ha jótékony célra adtad, akkor adok neked ismét pénzt báli öltözetre. A jótékonyosság az erények elseje, és nem veszem rossz néven, ha rendeletedet e miatt szegted meg. Felkeresem a nevelődet, hogy ez iránt világosítson fel. Várj reám, mindjárt visszatérek.

HIŰZOK. (Lásd a 319. lapon.)

Rózsika nagy zavarral hallotta e szavakat s midőn anyja visszatért, ennek arcán látta elítéltetését.

— Rózsikám, — mondá a mama szigorral, — azt hiszem előre sejtetted, a mi történni fog. Én eléggé figyelmeztettelek, ne költsd pénzedet hiu szeszélyekre; most a bálba közönséges ruhádban fogsz megjelenni, és ez alól föl nem mentelek, semmi szín alatt; nekem kötelessé-

geim vannak és ha én a te szeszélyed kielégítésére pénzt adnék, nem maradna arra, ami szükséges.

Rózsika szomoruan és bánkódva vult vissza, a nélkül, hogy panaszkodott volna. Még ő nem volt lelkében megromolva, s komoly gondolatokba merült egész napon át. Nővére fölkereste őt, s midőn látta, hogy könyez, szeliden kérdezősködött az okáról.

— Mi lelt, kedves Rózsikám? Né-hány nap óta egészen megváltoztál. Va-lami bajod van, melynek okát előttem eltitkolod: ez nem szép. Nem vagyok-é testvéred?

— Oh igen, te vagy az én jó testvé-rem. De ha bánatom okát közlöm veled, hasztalanul szomorítanálak, mert te nem segíthetsz.

— Nem tesz semmit! Akarom tudni, vagy megyek mamához, ő bizonyo-san tudja.

— Bizonynyal, ő tudja és egyedül ő vigasztalhatja meg . . . de kijelentette, hogy nem teszi!

Ekkor aztán elbeszélte nővérenek a történeteket s könnyezve gondolt arra, hogy fog majd a fényes mulatságban megjelenni.

Egy ideig azt tervezé, hogy beteg-séget színlel, — de erről csakhamar le-mondott, mert tudta, hogy a mamát nem lehet megcsalni.

Végre elérkezett a mulatság napja. Adèle mindent megtett Rózsika bátoritá-sára, de maga is igazán szégyenkezett és elpirult, midőn a terembe kellett lépniök. Valóban, nem lehetett képzelni ellentéte-sebb dolgot, mint a két nővér öltözete. Adèle kérte anyját, engedné meg, hogy Rózsikáéhoz hasonló egyszerű öltözetet vegyen föl s így nővére búját enyhítse; de a mama így felelt:

— Nem, leányom, minél inkább sze-reted hugodat, annál inkább kell igyekez-ned, hogy hagyjon fel ama gonosz hibával, mely minden szép tulajdonát lerombolja. Ha te is részese lennél a büntetésének, senki észre nem fogja venni és szándékom meghiusul. Erről tehát ne is szólj többet!

Mikor a vendégek megérkeztek, a mama elbeszélte titkon a dolgot több ismerősének s mikor ezek meglátták Ró-zsikát az ő közönséges ruhájában, megin-dult a csudálkozgat, kérdezősködés és sutto-gatás; gunyos tekintetek érték a szegény leánykát és oly kevéssé kimélték Rózsi-kát, hogy ez minden elszántsága mellett sem maradhatott sokáig a bálban. Vissza-vonult szobájába, s könyekbe törvén ki, gondolatba merült szeszélyessége követ-kezményei fölött. És amint ezen gondol-kozott, elhatározta, hogy megjavul és édes anyja tanácsát megfogadja. A mama pe-dig, a ki e változáson nagyon örült, min-dent megtett a jó szándék megerősítésére és valóban sikerült is neki alig egy félév lefolyása alatt Rózsikát derék, okos le-ánykává változtatnia, ki többé nem szomo-ritott meg szeszélyeivel senkit.

Épen egy esztendővel rá a mama, Rózsikát megjutalmazandó, ismét szép ünnepélyt rendezett, melyben Rózsika teljes fényben jelent meg, úgy hogy az elébb tartott bál emlékét egészen eltö-rölte; de a mi leginkább feltűnt, az a kis leány szerénysége és kedvessége volt, mely-lyel mindenkinek tetszését és szeretetét megnyerte.

A »Kis Lap« XV. köt. 17. számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Scherz Irén, Schäffer Béla, Jegesi Mariska, Teitl-baum Arthur, Richter Aladár, Kreskay Piroska, Stern Boriska és Johanna, Inselet Manó, Dapsy Villi és Viktor, Stern Jeanette, Márton Irma, Bella és Ilka, Ebergényi Adél és Gyöző, Sárközy Adorján, Jankó Gyula és Béla, Fráter Gizella, Winkler Flóra, Rosenberg Fanni és Száli, Balás Irénke, Gasparik Géza, Bleuer Berta és Ilka, Geiger Irén és Károly, Porges testvérek, Koczán Gábor és László, Mendl Hermina és Miklós, Kacz-vinszky János, Pákh Albert, Radimetzky Viola, Grünhut Aurél, Vámosy Zoltán.

AZ UTOLSÓ IBOLYA.

(Képpel a czimlapon.)

VERŐFÉNYES meleg árad
 Le az őszi tájra:
 Itt-ott fakad egy-egy fának
 Kései virága.

Kap is kedves látogást
 A zsongó méhétől . . .
 Mintha a nyár el sem tudna
 Válni e vidéktől!

. . . Egyszerre jött a förgeteg
 Vad bömbölő szóval.
 Tele hordta a határt, a
 Kertet fagyos hóval.

S másnap reggel, ó Istenem!
 Boriska mit látott? . . .
 Megvette a kemény hideg
 Mind a kis virágot! . .

Megfagyott mind s öszefonnyadt.
 Mert hát a virágnak
 Nincs oly meleg bundácskája
 Mint a Boriskának.

Mama az ő kicsi lányát
 Kezen fogva szépen:
 Megindulnak Sipircz kutyú
 Hü kíséretében.

Amint mennek-mendegélnek,
 Megáll mind a hárma.
 Valósággal ráakadtak
 Egy ép ibolyára.

Egy ép, egy szép ibolya volt,
 Soha szebb virágot! . .
 Melynek a dermesztő hideg
 Morzsányit sem ártott.

Lehajlott és leszakasztá —
 Kettő volt egy száron:
 Olyan kék és illatozó
 Akár csak a nyáron.

Egyet kalapjára tűzve,
 Megtartá magának —
 A másikat oda adta
 Édes mamájának.

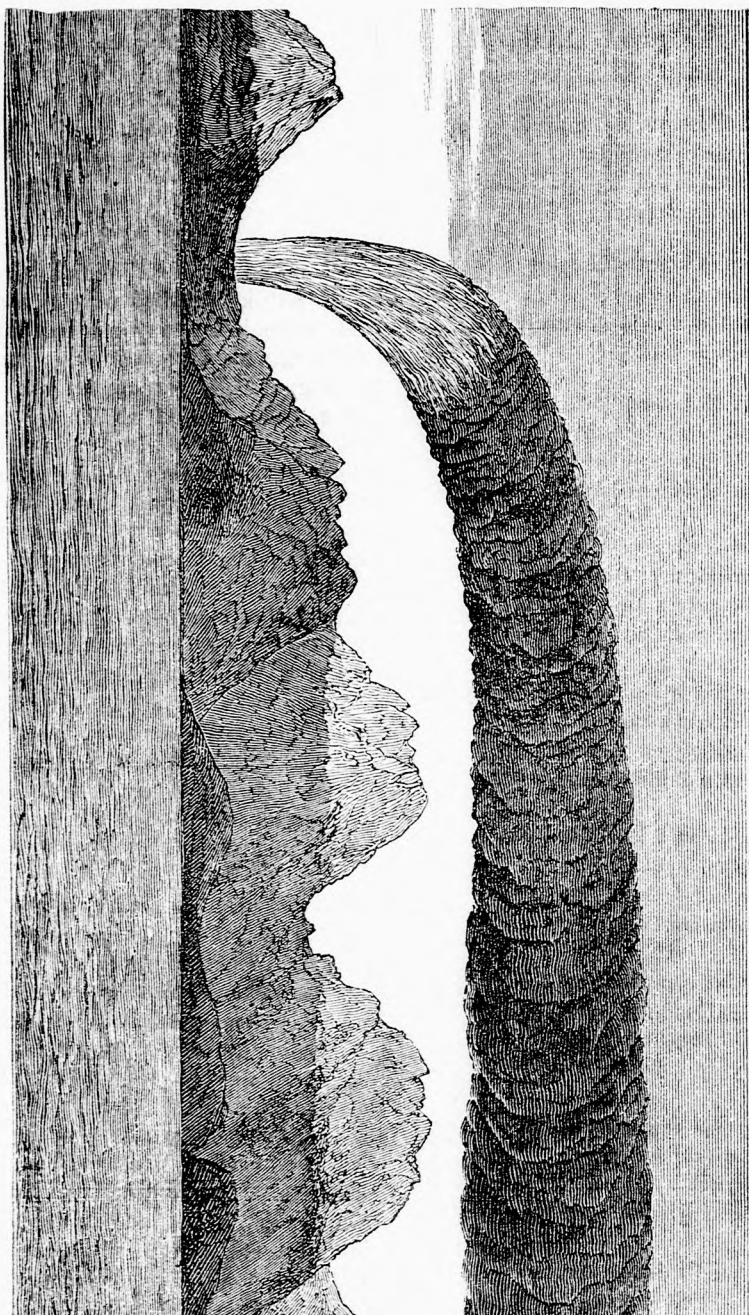
HI Ú Z O K.

(Képpel a 317. la. on.)

HAZÁNK felső vidékén, a bérczes Kár-
 pá'ok között jó rejteke van minden-
 féle vadnak. Itt tanyáz a legtöbb medve s
 jól meghizik a pompás bogyókon, melyek
 a hegyoldalon teremnek; van farkas is
 meg róka, azután az ép oly szép, mint
 ritka zerge, mely könnyedén szökken át a
 nagy szakadékokon s ügyesen mászkál a
 meredek sziklákon; hatalmas sasok is
 szárnyalnak a bérczek fölött, mely üre-
 gekben pedig félénk mormoták rejtőznek.

De mindezeknél érdekesebb lakosa a
 Kárpát-hegységnek a hiuz, mely a legrit-
 kább vadak egyike nemcsak nálunk, hanem
 egész Európában. Nagyságra a rókához
 hasonló, szőre is olyan vörhenyes sárga,
 de azért nem rokonok, mert a hiuz a
 macska-fajból való s ügyesen fel tud
 kapaszkodni a fára is, hol óra hosszat
 leskelődik préda után. Mint a tigris vagy
 oroszlán, hirtelen egy nagy ugrással ráro-
 han áldozata hátára s torkát marczan-
 golja; megöli nemcsak a nyulat, őzet,
 hanem a juhot, kecskét is és prédáját
 elhurcolja barlangjába, hol aztán jóízűen
 lakmározik. A pásztoroknak ily módon
 nem ritkán nagy kárt okoz s ezért üldözik
 is; csakhogy nehéz ám megfogni vagy
 meglőni, mert a hiuz rendkívül ovatos
 állat; hallása, látása nagyon éles; már
 messziről észreveszi, ha ellenség közeledik
 s nem várja be, hanem elmenekül; mert
 bár szükség esetén szembeszáll az erősebb
 ellenséggel és elszántan védelmezi magát,
 inkább szeret kitérni a veszedelem elől. A
 vadászok tehát, ha sikerül egy-egy hiuzt
 elejteniök, nagyon örülnek a ritka zsák-
 mánynak.

A HERIA KITÖRÉSE, A TENGERRŐL NÉZVE. (Lásd a 308. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.